קיב א טוש"ע א"ח סי

קנה סעיף ב:

תורה אור השלם

ו וְהַצְּרוּעַ אֲשֶׁר בּוּ הַנֶּגַע בְּגָדִיו יִהְיוּ פְּרָמִים

וראשו יהיה פרוע ועל

יקן א: יין אי גביי. 2. לא יִרְעָבוּ וְלֹא יִצְמָאוּ וְלֹא יַכֵּם שְׁרָב

וְשָׁמֶשׁ כִּי מִרַחֲמָם יִנַהַגֹּם

ועבדתם את יי אֶלהַיכֶּם וּבֵּרֶךְ אֶת לַחְמָךְ וְאֶת מֵימֶיךְ וַהַסִרתִי מַחֲלָה מִפְּרְבָּרָּ:

ועל מבועי מים ינהלם:

שמות כג כה 4. וַלּאמֵר הָגֶר שִׁפְּחַת שָׂרַי אִי ייי־

ואנה תלכי ותאמר מפני

שָׁרֵי גְבָרְתִּי אָנֹכִי בַּרְחַת:

.5 ויאמר עבד אַבְרָהַם

י. לְרְ לְפוּקָה וּלְמִכְשׁוֹל לֵב לַאדנִי וִלִשְׁפָּךְ דְּם חִנָּם

קָּרְּ לְפּרְּצֶּוֹז וּלְנִיבְּשׁוֹלְ יֵבְּ לַאדנִי וְלִשְׁפְּרְ דָּם חִנָּם וּלְהוֹשִׁיעַ אֲדֹנִי לוֹ וְהֵיטִבּ

יִיְ לַאדֹנִי וְזְבַרְתָּ אֶת אַמְתֶּךְּ: שמואל א כה לא 7. וְלִי אֲנִי עַבְדֶּךְ וּלְצְדֹק

הכהן ולבניהו בן יהוידע וְלְשְׁלֹמֹה עַבְיְּדְּ לֹא קְרָא: מלכים א א כו

8. ויבאה יצחק האהלה

זוְבַּאֶתוֹ זִיְּבְּחֹלְ זְהֹאנֵוְלְּחֹוֹ שְׂרָה אִמּוֹ זַיִּקַח אֶת רְבְּקָה זַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה

וַיָּצֶהֶכֶּהְ וַיִּנְּחֵם יִצְחָק אַחֲרֵי אִמּוֹ:בראשית כד סז

בראשית כה א בראשית כה א 10. וַיֹּאמֶר יִיְ אֶל מֹשֶׁה

קח לר את יהושע בו נון אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוּ וַסְמַכְתָּ אֶת יְדְךְּ עָלְיוּ:

במובו כו יו. 11. וְנָתַתָּה מֵהוֹדְךְּ עָלְיוּ לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָּל עֲדַת

בני ישראל: במדבר כז כ

12. ויהושע בן נון מְלֵא

רוּחַ חְבָמֶה בִּי סְמַךְ מֹשֶׁה אֶת יְדָיוֹ עְלְיוֹ וַיִּשְׁמְעוּ אַלִיוֹ בְּנֵי יִשְׁרְאֵל וַיִּעֲשׁוּ בַּאֲשָׁר צְוָה יִיָּ אֶת מִשְׁה: בַּאֲשָׁר צְוָה יִיָּ אֶת מִשְׁה:

ובוּיִם יוּ טּ 13. נֶפֶשׁ שְׁבֵעָה תְּבוּס נַפֶּת וְנָפֶשׁ רְעַבָּה כָּל מַר

מְתּוֹק: משלי כז ז 14. וַיֵּלֶךְ עַשְׂו אֶל יִשְׁמָעֵאל וַיִּקָּח אֶת

מְחֲלֵת בּת יִשְׁמְעֵאל בֶּן אַבְּרָהָם אֲחוֹת נְבָיוֹת עַל נָשִׁיו לוֹ לְאִשָּׁה:

אָנָשִׁים רַיקִים וַיִּצְאוּ עִמּוּ: אַנָשִׁים רַיקִים וַיִּצְאוּ עִמּוּ:

16. בטמאַתר זמה יען

עור ער הניחי את המתי בָּר: יחזקאל כר יג 17. לא תְתַעב אֲדמִי בִּי אָחִיּךְ הוּא לא תְתַעב

מְצְרִי כִּי גֵר הָיִיתָ בְאַרְצוֹ:

18. וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ בְּּרָק אָם תַּלְכִי עִמִּי וְהָלֶּכְתִי וְאָם לֹא תַלְכִי עִמִּי לֹא

אַבְּן: שופטים דה 19. וַיִּיָ הֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמֶם בְּעַמוּד עָנָן לַנְחֹתָם

הַדֶּרֶךְ וְלַיְלָה בְּעַמוּד אַשׁ לְהָאִיר לְהָם לְלֶכֶת יוֹמָם וְלָיִלָה: שמות יג כא

אַלֶּך:

מְתוֹק:

במדבר כז יח

דברים לד ט

משלי כז ז

בראשית כח ט בואשית כורט 15. וַיִּבְרַח יִפְתָּח מִפְּנֵי אָחִיו וַיִּשֶׁב בְּאָרֶץ טוֹב וַיִּתְלַקְטוּ אֶל יִפְתָּח

שופטים יא ג

דברים כג ח

שופטים ד ח

אשה ושמה קטורה:

וַיּסֶף אַבְרָהָם וַיִּקַח

יאניי פּבָּו אַבְּן יְיִם בראשית כד לד וְלֹא תִהְיֶה זֹאת

בראשית טז ח

ויקרא יג מה

א) [פסחים קיב. ב"מ קו: ע"ש], ב) [אמר ליה דכתיב

כל"לן, ג) וב"מ קו: ע"שן,

ז) למנולי מינטי כו כנייכ ת"ח בשם ס"א וע"ש, כ) מגילה יד:, ו) [עי'

תוס' ע"ו כח. ד"ה ככי], נו [א"ל דכתיב כנ"ל],

ס) והערוד בערד שדד

סירא יג. כ) כלים פי"ב

מ"ב, ל) חולין סה., מ) נ"ח

מייב, ט חופן סה., מ) נייח דחי גודא, נ) [דכתיב יען כצייל], ס) [צייל אחר דייה

שפיל], ע) [ל"ל והטיב], פ) [ל"ל לפני ד"ה תכלי],

ל) ב"ב קלט, ק) וועי

מתניתין], ש) [ד״ה מתניתין], א) [ברכות מח.

ע"ש ובתוס׳ עירובין סה.

ד"ה בלרו.

הגהות הב"ח

(Þ

רש"י שנת 1: ד"ה שי ר) [ד"ה מלמא], ש) [ד"ה

מתניתיו].

עתים זרע וקליר וקור וחום וקיץ וחורף ומפרש בפרק

טריפות (חולין דף נח:) שיתין מאני דפרולא תלו ליה בקורנסיה יו:

חמרא לשקייה. כלומר המשקה נותן בעין

יפה למי שהוא רולה כדאמר במדרש טוב עין יבורך זה משה רבינו ע"ה שא"ל הקב"ה וסמכת ידך והוא סמך בב' ידיו כדכתיב ויסמוך ידיו עליו ובקונטרס פי' בע"א: גבר קינא דשרבי. כלומר מקום הבטלנים ופי׳ קינא היינו מקום כמו תלתא תאלי בחדא קינא דהכונס (לעיל דף נח:) וכן מפרש בסוכה (דף לב: ושסר) תלתא טרפי בחד קינא במקום אחד שלשה עלין סמוכין זה על זה שכן דרך ההדסים ובקונט׳ פי׳ שכל ג׳ עלים (ס) בקנה אחד ואם כן לא ימלא לעולם הדם כשר:

דשרבי. בטלנים וכן בשרכח בסוף יש נוחלין (ב"ב

דף קלע. ושם ש) כמו איש יודע ליד (בראשית כה) ומתרגמינן גברא נחשירכן ומפ׳ ר״ת נח ובטל ובערוך גורם שידכן בדלי״ת ומפרש לשון שקט ותשקוט הארץ תרגומו ושדוכת ארעא (שופטים ה): [עי׳ תוס׳ ב״ב קלט.ם)]: משולש בבתובים. כל עוף כנף למינהו ישכון

אין זה מקרא בכל התורה ושמא בספר בן סירא הוא וכן אסלסלה ותרוממך ובין נדיבים תושיבך:

דאיכא ולא אכל אמר ליה דכתיב יולי אני עבדך ולצדוק הכהן ולבניהו בן יהוידע ולשלמה עבדך לא קרא א"ל את אמרת

וטמא טמא. לא די לו נגעו אלא שמבייש את עלמו על כרחו הטיל עליו הכתוב חובה: שיחין רהוטי רהוט. ששים איש רלו ולא הגיעו לאוכל שחרית: אוכפא לגביך מוש. כלומר טול אוכף של חמור והסירהו אליך ושים אותו על גביך כלומר הודה לדבריו

(ה) גם' למען ישמער כל טדם כל"ל וחיבה ויכחוו עלת כנייל ותיבת הילחן נמחק: (3) שם וישמעו אליו בני כצייל ותיבת כל

נמחק: (ג) רש"י ד"ה חמרא וכו' למלך הס"ד ואח"כ מ"ה כי סמך משה את ידיו עליו תלה כמה: (ד) ד"ה המחובר כלי ען הוא בטל: (ה) תום' ד"ה גבי וכו' ובקונטרס פי׳ שכל ג׳ עלים בעוקץ אחד:

> לעזי רש"י אישטורני"ל. זרזיר. מוט"א. רגב אדמה.

מוסף רש"י

ונובעת ומתפשטת בגידין וכעלמות (ב"ח קד:). וקיתון של מים. למי שאין לו יין (שם). שיתין רהושי רהוש. פירש הר״ר משולם שיש נשנה ששה המקבל (ב"מ דף קו:) שכל אחד שני חדשים והם ס' יום ובחנם דחק דאורחא דגמרא בהכי כמו שיתין תיכלי מטי לככא דבסמוך ובאלו

יוםמא ממא יקרא א"ל רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא ידאמור רבנן יהשכם ואכול בקיץ מפני החמה ובחורף מפני הצינה ואמרי אינשי שיתין רהומי רהום ולא ממו לגברא דמצפרא כרך ידכתיב לא ירעבו ולא יצמאו ולא יכם שרב ושמש א"ל את אמרת מהתם ואנא אמינא מהכא יועבדתם את ה' אלהיכם זו קרית שמע ותפלה וברך [את] לחמך ואת מימיך זו פת במלח וקיתון של מים מכאן ואילך והסירותי מחלה מקרבך ותניא ימחלה זו מרה ולמה נקרא שמה מחלה י ששמונים ושלשה חלאין יש בה מחלה בגימטריא הכי הוו וכולן פת במלח שחרית וקיתון של מים מבטלן א"ל רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא ידאמור רבנן חברך קרייך חמרא אוכפא לגביך מוש א"ל דכתיב יואמר הגר שפחת שרי אי מזה באת ואנה תלכי ותאמר מפני שרי גברתי אנכי בורחת אמר ליה רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי מילתא גנאה דאית ביך קדים אמרה א"ל דכתיב יואמר עבד אברהם אנכי א"ל רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי ישפיל ואזיל בר אווזא ועיניה מטייפי אמר ליה דכתיב יוהטיב ה' לאדני וזכרת [את] אמתך אמר ליה רבא לרבה בר מִרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי שיתין תכלי מטייה ילככא דקל חבריה שמע

מהתם ואנא אמינא מהכא יויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה וינחם יצחק אחרי אמו וכתיב בתריה יויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קמורה אמר ליה רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי חמרא למריה מיבותא לשקייה אמר ליה דכתיב יוםמכת את ידך עליו יילמען יישמעון וייראון כל עדת בני ישראל וכתיב יויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו וישמעו אליו ים כל בני ישראל וגו' אמר ליה רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי כלבא בכפניה גללי מבלע "דכתיב יינפש שבעה תבום נופת ונפש רעבה כל מר מתוק א"ל רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי מטייל ואזיל דיקלא בישא גבי קינא דשרכים אמר ליה דבר זה כתוב בתורה שנוי בנביאים ומשולש בכתובים ותנן במתניתין ותנינא בברייתא כתוב בתורה דכתיב יווילך עשו אל ישמעאל שנוי בנביאים דכתיב יויתלקטו אל יפתח אנשים רקים יויהיו עמו ומשולש בכתובים דכתיב יכל עוף למינו ישכון ובני אדם לדומה לו תנן במתני' סכל המחובר לממא ממא כל המחובר למהור מהור ותנינא בברייתא ירבי אליעזר אומר לא לחנם הלן זרזיר אצל עורב אלא מפני שהוא מינו אמר ליה רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי קרית חברך ולא ענך יירמי גודא רבה שדי ביה א"ל יייען מהרתיך ולא מהרת ממומאתך לא תמהרי עוד אמר ליה רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי בירא דשתית מיניה לא תשדי ביה קלא א"ל דכתיב ילא תתעב אדומי כי אחיך הוא ולא תתעב מצרי כי גר היית בארצו אמר ליה רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי אי דלית דורא דלינא ואי לא לא דלינא אמר ליה דכתיב יוואמר אליה ברק אם תלכי עמי והלכתי ואם לא תלכי עמי לא אלך א"ל רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי כד הוינו זומרי לגברי השתא דקשישנא לדרדקי אמר ליה מעיקרא כתיב יוה' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ולבסוף כתיב

ואל תענהו. מוש לשון לא ימיש (שמות יג) כלומר הסירהו אליד כמו סורו נא (בראשים יט): שפחת שרי. אמר

לה והיא ענתה שרי גברתי: יועיניה מטייפי. עיניו מלפות למעלה למרחוק למזונותיו וחבירו בכתובות (דף ס.) נטוף עיניך: שפיל וחזיל. כלומר מחמת ענותנותו של אדם לא יהא בוש מלשאול דבר הצריך לו בין לתורה ביו לפרנסתו ולתבוע חובו: ע) כחשר ייטב וגו'. באביגיל כתיב שהיתה מתנבאה שימות נבל בעלה ובתוך דבריה מרמזת לדוד שיזכור את יפיה: מכלי. אבלות ומכאובות: ולי אני עבדך. אלמא קובל היה עליו שלא זימנו למשתה: שיחין. לאו מקרא נפקי אלא מילתא בעלמא הוא דקאמרי אינשי ולאו דוקא הוא: ויוסף אברהם. נתקנא בינחק: חמרא למריה וטיבותה לשקייה. היין של מלך הוא והשותין אותו מחזיקין טובה לשר המשקה ולא למלך (a: ויסמוך את ידיו. חלה החכמה והגדולה במשה כאילו הוא נותנה ליהושע והיא אינה אלא מפי הקב"ה: גללי. אבנים לשון מורי. ל"א גללים ממש וראשון ישר דגללים ממש אורחיה סוא: הינא דשרכי. אילנות בטלים ואין עושים פרי כמו 3 גברא דשרכא בטל כלומר דרך דקל רע ליגדל בלד אילן סרק: המחובר לטמא טמא כו'. במסכת כלים היא בפרק טבעת אדם דקתני אונקלי של דרגש ושל שולחן טמאה ושל מנורת עד טהורה זה הכלל המחובר לטמא טמא לטהור טהור. אונקלי מסמר של מתכת עשוי כמולג לתלות שם בהמה בשעת

הפשטה ותחוב בכותל כדאמרינן

בתמיד נשחט (פסחים סד.) אונהליות

של ברזל היו תחובין בעמודים כו׳. ואם

מחבו במנורת עץ דפשוטי כלי עץ (י)

בטל מסמר לגבה ואינה מקבלת

טומאה ואפי׳ נגעה בו טומאה אבל

בדרגש ובשולחן שמקבלין טומאה הן

אף הוא מקבל טומאה: לא לחנם

הלך ורויר. רבי אליעור סבר ורויר

עוף טמא הוא ורבנן פליגי עליה

בשחיטת חולין באלו טריפות (ד' סה.):

זרזיר. אשטורני"ל: קרים חברך.

להוכיחו ולא ענך: דחי גודא. כותל

הפל עליו כלומר הניחו ויפול ברשעו

לחהו בידים: דשתית מיניה. ששתית

מינה כבר בלמח: לח משדי ביה

קלא. מוט"א בלע"ז. כלומר דבר הנלרך לך פעם אחת שוב לא

תבוהו: חי דלים דורח דלינח. חם

תדלה ותגביה המשוי עמי דלינא.

דורא משוי. משל הוא שאין אדם רוצה

ליכנס בסכנת היזק ממון ותחת עול

דבר אלא אם כן משתתף חבירו עמו:

כי הוינן זוטרי לגברי. כשהיינו קטנים

היינו חשובים כגברי: השתח דקשישנח.

עכשיו שהזקננו הננו שפלים כתינוקות:

מחלה זו שהמרירה שנה